

Петя Дубарова

Тайна

И облак сивкав като миша дупка
пак погледа ми приютява тихо,
от мойта длан – разчупена черупка –
изтича въздух снежнобял и стихов.
Във чашите на моите зеници
се плисва нещо чуждо, непознато
и сиви, като мене тъжни птици,
пробождат ме с върха на своето ято.
Но моят стих, от зима неизпръхнал,
ще метне на гърба ми своето лято
и аз стихотворение ще стана,
от никого нечуто, неизпято.
Тогава ще се вмъкна във пиеса
на някоя от сцените, сияйна,
ще бъде най-безавторна, щастлива,
ще бъде просто малка тайна.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6068>]